

MEZEY KATALIN

Beszélgetés

– Jó napot.
 Nagy Emma vagyok.
 Nem emlékszik rám?
 – Elnézést, nem.
 – Nagy Emma vagyok.
 Együtt dolgoztunk
 az Andrássy út 60-ban.
 Nem emlékszik?
 – Valakivel összetéveszt.
 Nekem ahhoz az épülethez
 semmi közöm se volt.
 – Nem emlékszik?
 Együtt dolgoztunk.
 Én írtam naponta
 a táviratokat
 az államvédelmiseknek.
 Nem emlékszik?
 Maga Kocor János, nem?
 – Az vagyok, de nekem
 ahhoz az épülethez
 soha semmi közöm sem volt.
 – Nem? Az Andrássy út 60-hoz?
 Nem ismer meg?
 Van egy felnőtt lányom...
 Mérnök. Angliában.
 Nagy Emma vagyok...
 – Nem, bocsásson meg,
 összetéveszt valakivel.

Negyven év múlva

*Mellőztetésünk hosszú története
 a „játzó személyek” magánügye.
 A hatalom megbecsült: vermet ázott,
 mi is megbecsültük: beleestünk. Bele.
 Minket már annyiszor eltemettek,
 nem illett ismerni és nem illik ma sem.
 De legtöbben nem ezért nem ismernek.
 Nem ismernek. Csak úgy. Egyszerűen.*

*Mellőztetések hosszú története
 egyszerű agyrém. Sohasem létezett,
 amire emlékszel. Hiába, művészember
 legfőbb megrontója maga a képzelet.
 Hogy lettetek volna mellőzve, jóbarát,
 ha mellőzöttségtek nem tűnt fel senkinek?*

Kinek az asztalán?

*Lehet, hogy a Teremtőt jobban érdeklik a gubacsdarazsak
és nagyobb kedvét leli a vakondokban,
akik logikában rá jobban hasonlítanak,
vagy szelídségben, vagy a gondoskodásban.
Szegény Teremtő! Kiknek adta alakját?*

*Nyakaszakadt, fejekkel gurigázó század.
Méltó a vérmocsaras előzményekhez.*

*Alapanyaggá lett a Teremtő képmása,
akár a sertés, a tonhal vagy a tömpehomlokú juh.
Ki fogyasztja el, amit a saját fajtájából készít?
A végtermék kinek az asztalán csemege?*

Népdal

*Magyarország, de kapós vagy,
kutyáid se harapósak.
Hóbefödte, nádbeszegte
földed fölszántva, bevetve.*

*Hófelhőre karcolt fákon
szarka hintázik az ágon.
Fut a nyúl, oson a macska,
függöny lobog a magasba:*

*tört ablakon át kivágta
a szél, tótágast a házra.
Szarvas matatja a hóban,
ha valami ehető van,*

*hosszú nyaka földre nyújtva.
Agancsát felhőbe szúrja,
a bak mozdulatlan állva
néz, mintha valamit várna.*

*Mintha fehér porcelánban,
állnak a fehér határban.
Fejük fölött sólyom lebeg,
szárnya megtartja az eget.*